

И намъ се пада дялъ да сме изкупна жертва
940 На бѣдни дни . . . Блаженъ, отъ прозябанье мъртво,
Тозъ който въ словото господне оживей,
Тозъ който правдата въ сърдцето си взледей,
Че въ тоя святъ смъртта изкупува живота . . .
Кръвта на Божий Синъ проляна на Голгота,
Кръвта на хиледи борци за светлина,
Говори: Братия, дерзайте, — въ кръвнина
Изгрява слънцето на бъдащностъ честита! —

О чудни времена! Броженъе неприкрито, —
Отъ него въздуха бе сякашъ заразенъ.
990 Въ мечти и помисли за ~~близки~~ ^{дълъгъ} бѣденъ
Бѣе настоящия забравенъ . . . Вечъ настана
И цвятна пролетъ; ей наметна се Балкана
Съ ~~звукъ на вълна~~ ^{звукъ на вълна}; работни драги дни
Дойдоха, ала се нарядко въ равнини
Орачътъ охленъ вестиваше съ орало,
И, като никога, бе глухо, запустяло
По пътица, преди тѣй шумни въ пролетъта.
Вместо по стѣгите, потайно по къща
На сборъ работници съ търговци се беряха
1000 И други сметки тамъ по други редъ държаха;
И често пъти тѣй до късно презнощъ чакъ
Те престояваха. Край буйния оджакъ
Разправяше се тамъ за дните неотдавни,
За паметни дела на труженици славни,
Не жалили животъ за своя роденъ край, —
Тезъ на които се тъжовний гробъ незнай,
Или пъкъ за онезъ които, по чужбина
Бездомни скитници, разсипваха мърцина